

LES PREMIERS LES DERNIERS

Een speelfilm van Bouli Lanners

Scenario – Versie 6.0

Buiten. Dag. Kruispunt. Stad.

Een onopvallende auto rijdt door de straten van een grote stad. De auto staat voor een kruispunt. Het licht staat op rood.

1. Binnen. Dag. Auto

In de auto zitten Cochise en Gilou. Cochise, een magere man van vijftig met een arendsprofiel, zit achter het stuur. Gilou, die naast hem zit, is even oud, maar is dikker. Gibus, een klein hondje, zit op zijn schoot.

Naast hen stopt een auto. Er komen nog twee auto's aan.

Iedereen staat te wachten.

Het duurt even.

Plots gaat alles heel snel.

Een versleten vrachtwagen met een dekzeil dendert in volle vaart over de weg die hen kruist. Midden op het kruispunt valt er iets van de vrachtwagen dat vlak voor hen op de weg belandt. Het is het kadaver van een kalf.

Niemand heeft tijd om te reageren. Een tweede vrachtwagen kan het obstakel niet ontwijken en rijdt over het karkas. Over de kop van het kalf. Het is een vreselijk schouwspel. Vol afkeer wenden Cochise en Gilou het hoofd af.

Het wordt groen.

Meteen begint de auto achter hen overdreven luid te toeteren.

Je voelt de ingehouden woede bij Cochise en Gilou. Ze kijken elkaar aan, maar blijven rustig. Cochise kijkt met een kille blik in zijn achteruitkijkspiegel.

Hij neemt zijn tijd.

Hij haalt adem en vertrekt langzaam.

Long shot: hun auto steekt langzaam het kruispunt over en ontwijkt het kadaver van het kalf.

Muziek

Titels in beeld

2. Buiten. Dag. Straten in de stad

De auto rijdt door de stad. Hij slaat rechtsaf, een smallere straat in, en vertraagt. Daarna slaat de auto nog een keer rechtsaf en rijdt een ondergrondse openbare parkeergarage in.

3. Binnen. Dag. Ondergrondse parkeergarage

De auto rijdt naar beneden, helemaal naar de onderste verdieping, naar de verste parkeerplaats van de laatste rij. De auto stopt. De motor wordt afgezet.

De muziek stopt.

Cochise en Gilou stappen uit. Cochise als eerste, Gilou blijft nog wat achter. Hij zet zijn hondje op de grond. Een man in maatpak stapt uit de auto die vlak naast hen staat geparkeerd. Ze gaan naar hem toe.

Ze kijken elkaar aan, maar zeggen niets. De man heeft duidelijk de pest in. Hij pakt zijn mobiele telefoon, tikt een nummer in en geeft het toestel aan Cochise.

Man
Ik geef hem door.

Cochise neemt de telefoon, kijkt naar Gilou en gaat dan wat verderop staan. We kunnen niet horen wat Cochise precies zegt, maar we horen wel dat hij telkens kort antwoordt.

Gilou en de man staan tegenover elkaar. De man kijkt naar de hond die Gilou aan de lijn houdt.

Een lange stilte.

Man
Vallen zijn haren uit?

Gilou
Een beetje.

Dat vindt de man blijkbaar niet leuk. Hij kijkt naar het hondje en dan naar Gilou. Cochise komt terug, het gesprek is afgelopen. Hij geeft de man zijn telefoon terug.

Cochise
Het is goed.

De man neemt de telefoon aan en stopt hem in zijn zak. Hij opent het portier van zijn auto, haalt er een omslag uit en geeft die aan Cochise. Hij geeft hem de sleutels van een auto. Hij kijkt Gilou aan.

Man
Leg er een deken over voor die haren... En grondig stofzuigen voor je hem terugbrengt.

Gilou kijkt de man aan, maar reageert niet.

Een pauze.

De man zucht, stapt in zijn auto, start en rijdt weg. Gilou kijkt hem na.

Cochise gaat naar het andere uiteinde van de rij en zoekt uit van welke auto de sleutel is. Gilou komt naast hem staan.

Gilou
En?

Cochise
Zijn iPhone.

Een pauze.

Gilou
Wat is er met zijn iPhone?

Cochise
Hij is zijn iPhone kwijt.

Gilou
Is dat alles?

Cochise
Ja.

*Ze lopen verder.
Een pauze.
Gilou, sarcastisch.*

Gilou
Een iPhone... Geweldig.

*Een pauze.
Plots reageert er een auto op het signaal van de sleutel die Cochise vasthoudt.
De richtingaanwijzers knipperen en een grote zwarte 4x4 komt tot leven.
Ze kijken elkaar aan. Cochise haalt de schouders op.*

Cochise
Hij is er blijkbaar erg aan gehecht.

*Gilou zucht.
Een pauze.
Ze stappen in de grote 4x4 en vertrekken. De 4x4 verlaat de parkeergarage.
De poort gaat automatisch achter hen dicht.*

Zwart
Titel. Les premiers, les derniers

4. Buiten. Dag – Auto. Tankstation.

*Een vlak landschap, braakliggende velden zo ver het oog reikt, en enkele windmolens. Het is herfst en de zon staat al hoog aan de hemel. De tijd lijkt stil te staan. Het is koud.
Een hert loopt over de weg. Het steekt niet over, maar blijft rustig op de weg lopen.
Het passeert een verlaten tankstation.*

*In de verte tekent zich een stadje af.
Het hert zet zijn weg voort.*

5. Buiten. Dag – Monorail

*Esther en Willy, die allebei een mentale handicap hebben, lopen hand in hand over een constructie die op een aquaduct lijkt en die zich kilometers ver uitstrekt. Het is een monorail die niet meer wordt gebruikt.
Esther en Willy moeten allebei in de dertig zijn.*

Ze lijken nergens vandaan te komen, stappen alsmaar voort. Willy draagt een versleten sporttas als een rugzak. Hij draagt een revolver achter zijn riem. Het landschap is onmetelijk. Vlak en onmetelijk. Het is dag.

6. Buiten. Dag – Monorail

De zon gaat onder aan de horizon. Ester en Willy lopen nog altijd over de monorail. Voor de veiligheid kijken ze vooral naar hun voeten, de monorail is vrij smal en er is steeds minder licht.

Willy legt Esther uit hoe ze haar ene voet voor de andere moet zetten en geeft haar de raad om naar haar voeten te blijven kijken, maar Esther is moe. Plots hoort Willy een geluid en hij stopt. Als hij Esthers hand neemt, stopt zij ook en kijkt op. Van de andere kant van de monorail komt een man op hen af. Hij is groot en mager, draagt een bril, heeft een baard en draagt een bruine jas. Zijn kleren ogen niet al te schoon. Hij heeft rode wanten aan. Ook hij blijft staan.

Hij staat er wat verloren bij.

Een stilte.

Ze kijken elkaar aan.

7. Buiten. Avond – Onder de monorail

Onder de monorail, bij de voet van een van de pilaren die de structuur schragen, zitten Esther en de man.

Die ziet er totaal verwilderd uit. Hij zegt niks.

Ze zitten tegen een klein muurtje dat ze als een soort van toevluchtsoord gebruiken.

De avond valt.

Willy probeert vuur te maken, een beetje zoals in 'La Guerre du Feu'. Hij is druk bezig terwijl de andere twee toekijken. Maar het lukt niet zo goed. Willy heeft wat afvalpapier gevonden om zijn vuur aan te steken, maar dat is te vuil om echt goed te werken.

Het vuur knettert. Ze zitten er met zijn drieën rond om zich te verwarmen. De man is er niet echt bij. Hij zit in zijn eigen wereld. Een afwezige blik.

Esther rilt een beetje. Willy gaat naast haar zitten en omarmt haar, alsof hij een kind wil geruststellen.

Willy
Gaaf het?

Esther spreekt heel stil, ze mompelt, zoals iemand die altijd bang is.

Esther
Ik ben moe.

Willy
We zullen hier goed kunnen slapen.

Een pauze.

Esther
Ik wou dat we er al waren.

Willy
Ik weet het.

Een pauze.

Esther huilt.

De man lijkt uit zijn verdoving te ontwaken als hij haar hoort huilen. Hij kijkt naar haar.

Een pauze.

Man
Wat is er?

Willy
Het einde van de wereld.

De man wordt ernstig.

Man
Ah.

Willy
Op de televisie hebben ze gezegd dat het einde van de wereld nabij is.

Stilte.

Hij keert zich naar haar.

Man
En moet je daarom huilen?

Esther
Ja.

De man zucht diep en staart in de verte. Dan richt hij zich weer tot Esther.

Man
Ben je bang?

Esther
Ja.

Een pauze.

Man
Ik ben ook bang.
Maar dat is normaal, iedereen is bang.

Willy
Ben jij bang voor het einde van de wereld?

De man glimlacht.

Man
Nee.

*Ze kijken elkaar aan.
Een pauze.*

Willy
Denk jij dat het einde van de wereld nabij is?

*Een pauze.
De man kijkt naar de sterren aan de hemel.*

Man
Kijk.

Esther en Willy kijken naar de hemel.

Man
Mooi, hè?

Willy
Ja.

Man
Weten jullie hoeveel sterren wij kunnen zien?

Esther
Nee.

Man
Hier, vlak boven ons hoofd, kun je ongeveer tweeduizend zeshonderd sterren zien.